

ening påpeger: »[at] . . . offentlige myndigheds handlen bag om ryggen og hen over hovedet på den berørte borger dels er uetisk, dels erfaringsmæssigt kontraindicerer et positivt og varigt resultat.«

Landsforeningen Ungdomsringen (Samenslutningen af fritids- og ungdomsklubber i Danmark) udtaler bl.a.: »Den fortrolighed, som ofte opstår mellem en ung og en voksen klubmedarbejder, bør aldrig føre til, at personlige oplysninger videregives til andre instanser i et SSP-samarbejde . . .

Klubmedarbejdere og fritidsledere må *aldrig* opfattes som »farlige voksne«, som man helst skal holde sin mund lukket over for! Hvis dette bliver tilfældet, mister vi kontakten til *netop* de børn og unge, som måske har mest brug for en »håndsrækning«.

De med unge dagligt arbejdende lærere, socialrådgivere og pædagogers modstand hviler på fortrolighedsforholdet til de unge og deres familier, medens politiet og de overordnede organisationers accept af forslaget hviler på ikke-afklarede problemer med samarbejde med forældre og unge.

I undersøgelsen »SSP-arbejdet i Kommunerne«, foretaget af Amternes- og Kommunernes Forskningsinstitut ved Jill Mehlbye, er Det særlig påpeget, at det nogle steder i SSP-samarbejdet er opfattelsen, at samtykkeerklæring er et besværligt led i arbejdet, fordi forældrene skal inddrages. Som det hedder i undersøgelsen: »De [forældrene] har måske en anden mening om, hvordan deres eller deres barns problemer skal løses, end de professionelle har, eller de kan måske finde på at blande sig i eventuelle tiltag« (s. 151).

Justitsministeren har i svaret på spørgsmål 6 (optrykt som bilag) understreget, at: »SSP-samarbejdet omkring bestemte børn og unge bygger på et princip om frivillighed. . . Lovforslaget bygger på en forudsætning om, at forældrene i almindelighed giver samtykke til en nærmere drøftelse af barnets eller den unges forhold, når en foreløbig drøftelse i SSP-regi har vist, at en bestemt gruppe af børn og unge eller bestemte børn og unge kan have behov for en særlig indsats.« Det er således så som så med frivilligheden i samtykkeerklæringen, idet justitsministeren har bekræftet (jf. svaret på spørgsmål 50-51, der er optrykt som bilag), at drøftelserne godt kan gå i gang uden, at »det

skal konstateres, at forældrene ikke vil samarbejde, . . .«.

Justitsministeren har i svaret på spørgsmål 64 (optrykt som bilag) bekræftet, at udvekslingen af oplysninger om »rene private forhold« også dækker oplysninger om forældre, søskende og andre, der bor i hjemmet. Samtidig har justitsministeren oplyst, at det ikke kun er i sager, hvor der er tale om enkeltpersoner (subjektiv prævention), men også i generelle situationer (objektiv prævention), der kan ske udveksling af fortrolige oplysninger i forbindelse med SSP-samarbejde, jf. svaret på spørgsmål 62, der er optrykt som bilag. Samtidig er det over for udvalget oplyst, at kriminalpræventivt arbejde eller SSP-samarbejde ikke kan afgrænses til bestemte situationer eller arbejdsmetoder, men er meget vilkårligt. Samarbejde mellem skole og hjem eller ved offentlige arrangementer som f.eks. loppemarked eller skovtur kan være SSP-samarbejde og derved omfattet af bestemmelsen om udveksling af personlige oplysninger.

Bistandsloven rummer mulighed for, at politiet og skolevæsenet meddeler oplysninger om børn og unge, som efter disse myndigheders opfattelse har behov for bistand.

Det er under udvalgsarbejdet oplyst, at Justitsministeriet ikke har fundet anledning til at give nærmere vejledning om forpligtelsen for offentligt ansatte efter § 19 i bistandsloven til at oplyse de sociale myndigheder om børn og unge, som har behov for bistand.

Der findes inden for den nugældende lovgivning mulighed for at meddele de sociale myndigheder de oplysninger, som er nødvendige for at iværksætte sociale foranstaltninger.

Det er netop den sociale sektors styrke, at de oplysninger, som gives til de sociale myndigheder, ikke bruges til andre formål.

Justitsministeren har oplyst, at der ikke er sikkerhed for, at oplysninger, som udveksles i forbindelse med SSP-samarbejdet, ikke anvendes i efterforskningsøjemed. I svaret på spørgsmål 22-23 (optrykt som bilag) oplyser justitsministeren: »Sker det [at der videregives oplysninger til politiets efterforskning] alligevel i særlige tilfælde, at politiet gennem SSP-samarbejdet bliver bekendt med oplysninger, som kan have betydning for efterforskningen af en alvorlig straffesag, vil politiet kunne benytte oplysningerne i forbindelse med efterforskningen«.